

УДК 343.13

<https://doi.org/10.32703/2663-6352/2026-1-19-319-325><https://orcid.org/0000-0002-8569-5723>**Романов В. О.,**

кандидат юридичних наук, доцент

доцент кафедри спеціальних поліцейських дисциплін та базової загальновійськової підготовки

Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, Україна
м. Суми, Україна

АУДІО-, ВІДЕОКОНТРОЛЬ МІСЦЯ: ПРОЦЕСУАЛЬНІ МЕЖІ ТА ГАРАНТІЇ ЗАХИСТУ ПРАВ ОСОБИ

Анотація. Статтю присвячено аналізу статті 270 Кримінального процесуального кодексу України, яка регулює аудіо-, відеоконтроль місця як різновид негласних слідчих (розшукових) дій. У статті зосереджено увагу на трьох взаємопов'язаних питаннях: сутності цієї дії, її розмежуванні з близькими за змістом процесуальними інструментами та передумовах використання результатів негласної фіксації як допустимих доказів. Початковою тезою взято те, що публічно доступне місце не виключає приватності автоматично. Тому судовий дозвіл за статтею 270 КПК України не може бути формальним: слідчий суддя має перевірити тяжкість злочину, зв'язок обраного місця з предметом доказування, неможливість одержати потрібні відомості іншим способом і відповідність такого втручання меті кримінального провадження. Окремо показано, що статтю 270 КПК України не варто змішувати зі статтями 260, 267 і 269 КПК України, оскільки вони відрізняються за об'єктом спостереження, просторовими межами та процесуальною метою. Проаналізовано порядок фіксації результатів, їх передавання прокурору, відкриття стороні захисту та оцінку судом допустимості. Доведено, що слабкими місцями практики залишаються надто широкі формулювання в клопотаннях, нечітке визначення статусу місця, підміна однієї негласної дії іншою та несвоєчасне розкриття процесуальних документів, які стали підставою для втручання. Зроблено висновок, що аудіо- відеоконтроль місця є допустимим процесуальним засобом лише тоді, коли його межі чітко окреслено ще на стадії звернення до слідчого судді, а сторона захисту згодом отримує реальну можливість перевірити законність і надійність одержаних матеріалів. Правову основу становлять положення Конституції України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, КПК України, міжвідомча Інструкція 2012 року, праці українських і англомовних дослідників та узагальнення Верховного Суду.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії; аудіо-, відеоконтроль місця; публічно доступне місце; допустимість доказів; судовий контроль; право на приватність; сторона захисту.

ROMANOV V. AUDIO AND VIDEO CONTROL OF A PLACE: PROCEDURAL LIMITS AND GUARANTEES OF PROTECTION OF INDIVIDUAL RIGHTS

Abstract. The article examines Article 270 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, which regulates audio and video monitoring of a place as a type of covert investigative (search) action. Three issues are central to the analysis: the legal content of this action, its distinction from adjacent covert measures, and the conditions under which the recorded materials may be used as admissible evidence. The key premise is that a publicly accessible place does not automatically eliminate privacy expectations.

For that reason, judicial authorization under Article 270 of the CPC of Ukraine cannot be reduced to a routine procedural step. The investigating judge has to verify the gravity of the offence, the link between the chosen place and the subject matter of proof, the impossibility of obtaining the same information by a less intrusive method, and the proportionality of interference. The paper argues that Article 270 should not be merged in practice with Articles 260, 267, or 269 of the CPC, because these measures differ in their object, spatial scope, and procedural purpose. Separate attention is given to the recording of results, their transfer to the prosecutor, disclosure to the defence, and judicial assessment of admissibility. The study shows that the weakest points in practice are overly broad motions, vague characterisation of the place, substitution of one covert action for another, and delayed disclosure of the documents that formed the legal basis of the interference. It is concluded that audio and video monitoring of a place remains a lawful evidentiary tool only where its limits are clearly defined at the stage of judicial authorization and the defence later receives a genuine opportunity to challenge the legality and reliability of the collected materials. The source base includes the Constitution of Ukraine, the European Convention on Human Rights, the CPC of Ukraine, the 2012 interagency Instruction, scholarly publications, and Supreme Court practice materials.

Keywords: *covert investigative (search) actions; audio and video monitoring of a place; publicly accessible place; admissibility of evidence; judicial control; right to privacy; defence*

Постановка проблеми. Стаття 270 Кримінального процесуального кодексу України належить до тих норм, які на перший погляд видаються достатньо простими, але на практиці створюють багато складних питань. Закон дозволяє приховано фіксувати відомості за допомогою аудіо- та відеозапису всередині публічно доступних місць під час досудового розслідування тяжкого або особливо тяжкого злочину. Уже з цього формулювання видно, що йдеться не про універсальний інструмент для будь-якого кримінального провадження, а про винятковий засіб, застосування якого має бути чітко обмеженим і за предметом, і за простором, і за метою.

Проблема полягає в тому, що публічно доступне місце саме по собі ще не означає повної відсутності приватності. Те, що людина перебуває не у власному житлі, не дає підстав автоматично вважати будь-яку її поведінку або розмову відкритою для негласної фіксації. Саме тому аналіз статті 270 не можна звести лише до технічного опису негласної слідчої дії. Тут перетинаються питання процесуальної форми, доказового значення отриманих матеріалів, пропорційності втручання та реальності права на захист.

Практичний вимір цієї проблеми теж очевидний. У правозастосуванні аудіо-, відеоконтроль місця нерідко змішують з іншими негласними слідчими діями: аудіо-, відеоконтролем особи, спостереженням за особою, річчю або місцем, а інколи навіть з обстеженням публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи. Наслідком стають надто широкі клопотання, розмиті судові дозволи та подальші сумніви щодо допустимості зібраних матеріалів. На це зверталася увага і в коментарях судової практики, і в спеціальних публікаціях з проблем НСРД [1; 2; 3].

Ще одна важлива обставина полягає в тому, що результат аудіо-, відеоконтролю місця не існує сам по собі. Він повинен бути вбудований у повний процесуальний ланцюг: від належно мотивованого клопотання і судової ухвали до протоколювання, передання прокурору, відкриття стороні захисту та подальшої оцінки судом. Відірваний від цього ланцюга запис може мати зовнішню переконливість, але не обов'язково буде процесуально надійним доказом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика негласних слідчих (розшукових) дій у вітчизняній літературі висвітлена досить широко, однак саме стаття 270 Кримінального процесуального кодексу України зазвичай залишається в тіні ширших досліджень. Найчастіше її аналізують не як самостійний інститут, а як одну з кількох форм негласного отримання

інформації. Через це в доктрині достатньо добре окреслено загальні питання допустимості результатів НСРД, але не до кінця з'ясовано, де саме проходять межі аудіо-, відеоконтролю місця.

Б. Д. Леонов, Ю. В. Челпан та В. А. Степанов слушно звертають увагу на те, що аудіо-, відеоконтроль місця має власні ознаки і не повинен розчинятися в суміжних формах спостереження [2, с. 258-264]. Саме ця думка видається вихідною для подальшого аналізу: поки у практиці не буде чіткого розуміння, що саме є об'єктом контролю - особа, простір чи подія в конкретному місці, - питання допустимості таких матеріалів і далі залишатиметься конфліктним.

В. В. Кікінчук, досліджуючи судову практику щодо НСРД, підкреслює, що відомості, отримані внаслідок їх проведення, набувають доказового значення лише за умови дотримання критеріїв належності, допустимості, достовірності та достатності [3, с. 714-718]. Для теми цього дослідження це важливо, оскільки сама наявність аудіо- чи відеозапису ще не розв'язує питання його доказової сили.

М. А. Погорецький та Е. Ф. Іскендеров акцентують увагу на ролі прокурора при проведенні негласних слідчих дій і на значенні належного процесуального рішення для подальшої оцінки отриманих результатів [4, с. 47-58]. Цей підхід безпосередньо стосується й аналізованої теми, адже аудіо-, відеоконтроль місця не можна розглядати поза межами вимог до клопотання, змісту ухвали слідчого судді та строку дії дозволу.

У новіших публікаціях дедалі більше уваги приділяється стандартам правомірності втручання у права людини. І. Гловюк, В. Завтур, І. Зінковський та Л. Павлик пропонують оцінювати обмеження прав під час досудового розслідування крізь призму передбаченості втручання законом, його легітимної мети та необхідності у демократичному суспільстві [5, с. 130-139]. А. Скрипник і І. Тітко розвивають цю лінію, підкреслюючи значення пропорційності втручання та балансу публічного і приватного інтересів [6, с. 161-181].

Для оцінки доказового боку проблеми важливою є й позиція О. Бабікова, який пов'язує допустимість результатів НСРД з тим, наскільки обрана процесуальна форма відповідає її фактичній меті та межах досудового розслідування [7, с. 47-51]. Саме тут і знаходиться наукова ніша цієї статті: зосередити увагу саме на статті 270 Кримінального процесуального кодексу України та показати її реальні межі в аспекті судового дозволу, доказового значення і гарантій права на приватність.

Мета дослідження полягає в з'ясуванні процесуального змісту аудіо-, відеоконтролю місця, визначення умов правомірного судового дозволу на його проведення, відмежування цієї дії від суміжних негласних слідчих (розшукових) дій, а також встановлення тих вимог, від яких залежить допустимість одержаних результатів у доказуванні.

Виклад основного матеріалу. Стаття 270 Кримінального процесуального кодексу України є лаконічною за формою, але доволі насиченою за змістом. Із неї випливає кілька принципових положень.

- Закон іде не від особи, а від місця. Це означає, що об'єктом контролю є події, розмови та поведінка осіб у межах конкретного публічно доступного простору, а не приховане спостереження за конкретною людиною незалежно від того, де саме вона перебуває.

- Така негласна дія допускається лише у провадженнях щодо тяжких або особливо тяжких злочинів. Отже, законодавець закладає логіку винятковості: чим більше таке втручання зачіпає приватне життя людини, тим більш обмеженим має бути його застосування.

- Проведення цієї дії можливе лише на підставі ухвали слідчого судді. Проте судовий дозвіл у такому випадку не повинен бути формальним рішенням без реальної перевірки підстав. Його зміст має відображати реальну перевірку того, чи є достатні дані вважати, що саме у визначеному місці можуть бути одержані відомості, важливі для конкретного кримінального провадження.

Окремої уваги потребує словосполучення «всередині публічно доступних місць». Воно задає просторову межу дії і вказує, що йдеться не про будь-яке приховане спостереження, а саме про отримання інформації у межах конкретного відкритого для доступу простору. Водночас Кодекс не дає детального визначення публічно доступного місця, а тому в правозастосуванні доводиться звертатися до функціонального тлумачення: враховувати реальний режим користування місцем, коло осіб, які можуть туди потрапити, і той рівень приватності, на який там може розраховувати людина [2, с. 258-264; 6, с. 161-181].

Найскладніше питання в цій сфері полягає не у формальному існуванні судової ухвали, а в тому, що саме слід вважати публічно доступним місцем і чи означає його публічність відсутність приватного виміру поведінки особи. Очевидно, що до таких місць можуть належати магазини, кафе, вокзали, відкриті частини лікарень або державних установ. Проте сама відкритість простору ще не означає, що все, що в ньому відбувається, автоматично втрачає захист.

Людина, яка перебуває у кафе, холі медичного закладу чи коридорі банку, нерідко не розраховує на абсолютну ізольованість, але це ще не означає її згоду на приховану безперервну фіксацію з боку держави. Саме тому оцінювати правомірність аудіо-, відеоконтролю місця лише через категорію «публічності» було б надто спрощено.

Більш переконливим видається підхід, за яким потрібно враховувати одразу два критерії: фактичну відкритість простору і рівень обмеження прав особи. Якщо фіксація триває довго, охоплює широке коло сторонніх осіб, дозволяє відтворити чутливі аспекти життя або фактично перетворюється на масове спостереження, вимоги до обґрунтування такої дії мають бути значно вищими. Саме в цьому полягає практичне значення тесту правомірності обмеження прав, про який пишуть І. Гловюк, В. Завтур, І. Зінковський та Л. Павлик [5, с. 130-139].

Не менш важливою є й ідея пропорційності, яку розвивають А. Скрипник та І. Тітко [6, с. 161-181]. Для аудіо-, відеоконтролю місця вона означає цілком конкретну річ: судовий дозвіл повинен бути максимально предметним. У ньому мають бути окреслені місце, часові межі, зв'язок очікуваної інформації з предметом доказування та причина, з якої менш інтенсивні засоби не дають результату. Без цього контроль місця ризикує перетворитися на надто широке і слабо контрольоване втручання.

Практика показує, що однією з головних проблем статті 270 є її надто широке тлумачення. Іноді її намагаються використати як універсальну підставу для різних форм прихованого спостереження. Проте зміст цієї норми значно вужчий.

Насамперед аудіо-, відеоконтроль місця слід відмежовувати від аудіо-, відеоконтролю особи. У першому випадку центральним є простір, у межах якого можуть бути зафіксовані події, важливі для кримінального провадження; у другому - конкретна людина як об'єкт контролю. Якщо фактична мета полягає саме у тривалому прихованому відстеженні поведінки певної особи, посилання на статтю 270 навряд чи буде коректною процесуальною основою [2, с. 258-264; 7, с. 47-51].

Схожа проблема виникає при розмежуванні зі спостереженням за особою, річчю або місцем. Зовні ці дії можуть виглядати близькими, але вони не збігаються. Спостереження охоплює ширший спектр прихованого візуального чи технічного стеження, тоді як стаття 270 концентрується саме на фіксації відомостей усередині публічно доступного місця за допомогою аудіо- та відеозапису [2, с. 258-264].

Ще більш принциповим є відмежування від обстеження публічно недоступних місць, житла чи іншого володіння особи. Тут уже йдеться про інший рівень втручання у приватну сферу, а тому підміна однієї процесуальної форми іншою є неприпустимою. Якщо простір не є відкритим для вільного доступу, застосування статті 270 втрачає належну правову основу. У такому разі питання стосується не лише формальної помилки в назві дії, а й допустимості всього отриманого масиву відомостей.

У цьому контексті слушною є позиція О. Бабікова: допустимість доказів, одержаних унаслідок НСРД, прямо пов'язана з тим, наскільки фактичний зміст дії відповідає її процесуальній моделі [7, с. 47-51]. Якщо орган досудового розслідування формально просить дозвіл на контроль місця, а фактично здійснює приховане стеження за конкретною особою або збирає інформацію в просторі, який не є публічно доступним, це ставить під сумнів законність усього втручання.

Оскільки аудіо-, відеоконтроль місця проводиться лише на підставі ухвали слідчого судді, ключове значення має не тільки сама наявність дозволу, а й його зміст. На цьому етапі прокурор не повинен виконувати роль механічного передавача клопотання слідчого. Як слушно наголошують М. А. Погорецький та Е. Ф. Іскендеров, прокурор у такій процедурі виступає процесуальним фільтром, який має перевірити обґрунтованість майбутнього втручання [4, с. 47-58].

Слідчий суддя, у свою чергу, повинен перевірити щонайменше кілька обставин:

- чи справді йдеться про тяжкий або особливо тяжкий злочин;
- чи доведено зв'язок конкретного місця з подією, що підлягає доказуванню;
- чи є достатні підстави вважати, що саме у цьому просторі можна отримати релевантні відомості;
- чи неможливо здобути їх менш інтенсивним способом;
- чи є запропонований обсяг втручання співмірним із метою провадження [4, с. 47-58; 5, с. 130-139; 6, с. 161-181].

На практиці типовою помилкою є ситуація, коли клопотання обмежується загальним описом злочину та посиланням на неможливість отримати інформацію іншим шляхом. Для статті 270 цього недостатньо. Необхідне конкретне пояснення, чому саме фіксація подій усередині визначеного публічного місця є дійсно потрібною і чому інші процесуальні засоби не забезпечують досягнення мети.

Саме в цьому виявляється змістовність судового контролю. Якщо дозвіл надто абстрактний, він не стримує втручання, а лише легалізує його в загальних рисах. У підсумку розмитість початкового дозволу майже автоматично розширює і коло осіб, чії розмови або дії можуть бути зафіксовані.

Навіть належний судовий дозвіл не гарантує автоматичної допустимості результатів аудіо-, відеоконтролю місця. Після проведення дії її результати мають бути належно оформлені, а сам результат - вбудований у процесуальну форму. Йдеться не лише про сам носій інформації, а й про протокол, час створення запису, спосіб його зберігання, безперервність ланцюга передання та можливість перевірити його справжність.

Це має принципове значення, оскільки на стадії судового розгляду сторона захисту оспорує не просто зміст файлу, а весь шлях його появи у матеріалах провадження. Від того, наскільки точно відображено процес створення й передання запису, залежить реальна можливість перевірити його достовірність. Тут знову доречно згадати позицію В. В. Кікінчука: наочність не скасовує вимог до допустимості та достовірності [3, с. 714-718].

Не можна ігнорувати й значення міжвідомчої інструкції, яка деталізує організаційний бік проведення НСРД. Хоча вона не підміняє Кодекс, саме через такі акти на практиці оформлюється зберігання носіїв, взаємодія між уповноваженими підрозділами та передання результатів прокурору. Якщо цей ланцюг розірвано або оформлено неналежно, це послаблює довіру до доказу навіть тоді, коли початковий дозвіл був законним.

Оцінювати доказове значення результатів аудіо-, відеоконтролю місця неможливо без урахування права сторони захисту на доступ до документів, які стали правовою підставою для обмеження прав. Якщо захист бачить лише запис, але не має можливості ознайомитися з клопотанням прокурора, ухвалою слідчого судді, межами дозволу та строками його дії, перевірка законності втручання стає фактично неможливою.

Узагальнення Верховного Суду щодо відкриття матеріалів іншій стороні показує, що результати НСРД повинні бути відкриті захисту в порядку статті 290 Кримінального процесуального кодексу України, а процесуальні документи, які були правовою підставою їх

проведення, у певних випадках можуть бути відкриті і на стадії судового розгляду, якщо стороні захисту забезпечено достатній час для реалізації права на заперечення [9, с. 3-5, 14-15].

Цей підхід виглядає збалансованим, але лише за однієї умови: документи дійсно мають бути доступними для перевірки. Інакше прихований характер отримання інформації, допустимий на стадії розслідування, починає не виправдано переважати над правом на захист уже в суді. Саме тому Д. Б. Сергєєва та С. Т. Корильчук цілком обґрунтовано пов'язують проблему НСРД із реальним, а не декларативним забезпеченням процесуальних гарантій учасників провадження [10, с. 148-167].

Коли справа доходить до судової оцінки, аудіо- чи відеозапис із публічно доступного місця не стає доказом автоматично. Його допустимість залежить від сукупності обставин: чи була належна правова підстава для втручання, чи відповідало місце ознакам публічно доступного, чи не вийшли фактичні дії за межі дозволу, чи було забезпечено належне оформлення результатів і чи мав захист реальну можливість перевірити їх походження.

Практика дає підстави виділити кілька найбільш поширених ризиків.

- Надмірна широта клопотань. Іноді місце описують настільки загально, що незрозуміло, про який саме простір ідеться та чому саме там очікується отримання важливої інформації. У такому разі слідчий суддя фактично позбавлений можливості перевірити відповідність майбутнього втручання меті кримінального провадження [4, с. 47-58; 6, с. 161-181].

- Нечітке визначення статусу місця. У практиці трапляються простори, які формально відкриті для відвідування, але мають окремі зони з підвищеним очікуванням приватності. Якщо ці нюанси не враховані ще на стадії звернення по дозвіл, аудіо-, відеоконтроль місця може бути застосований там, де потрібна інша правова підстава або де втручання взагалі є непропорційним [2, с. 258-264; 5, с. 130-139].

- Підміна однієї негласної дії іншою. Формально обирається контроль місця, але фактично здійснюється тривале приховане стеження за певною особою, її контактами або переміщеннями. Це ставить під сумнів не тільки правильність правової кваліфікації дії, а й допустимість усього отриманого масиву інформації [2, с. 258-264; 7, с. 47-51].

- Формальне ставлення до права на захист. Якщо матеріали відкриваються із запізненням, без належного комплексу процесуальних документів або в такий момент, коли сторона захисту вже не має реальної можливості підготувати заперечення, баланс процесуальних прав порушується [9, с. 3-5, 14-15; 10, с. 148-167].

- Переоцінка наочності запису. Аудіо- чи відеофрагмент може виглядати переконливо, але це не усуває питань щодо контексту, цілісності, повноти відображення подій і відповідності запису межах дозволу. У цьому аспекті слушною є позиція В. В. Коваленка, який наголошує, що навіть у провадженнях слідчого судді доказова інформація має залишатися перевірюваною і якісною [8, с. 108-114].

Наукова новизна статті полягає в тому, що в ній аудіо-, відеоконтроль місця розглянуто не як технічний різновид негласних дій, а як окремий процесуальний інструмент із власними просторовими, доказовими та гарантійними межами. Обґрунтовано, що публічна доступність місця не усуває приватності автоматично, а тому правомірність втручання має оцінюватися через співмірність обмеження прав, чіткість судового дозволу та забезпечення реального захисту особи в подальшому. Також запропоновано підхід, за яким допустимість результатів аудіо-, відеоконтролю місця залежить не від одного формального критерію, а від цілісності всього процесуального ланцюга - від клопотання до відкриття матеріалів стороні захисту.

Висновки: Аудіо-, відеоконтроль місця є самостійним видом негласної слідчої дії, об'єктом якої виступає прихована фіксація подій, розмов і поведінки осіб у межах публічно доступного простору.

Публічна доступність місця не означає автоматичного зникнення приватного виміру поведінки особи. Тому правомірність застосування цієї дії слід оцінювати не лише з огляду на статус місця, а й з урахуванням того, наскільки таке втручання зачіпає приватне життя, якою є його мета та чи є воно виправданим.

Судовий дозвіл на проведення аудіо-, відеоконтролю місця повинен ґрунтуватися на перевірці тяжкості злочину, зв'язку конкретного місця з предметом доказування, реальної потреби саме в такому способі отримання інформації та чітких меж майбутнього втручання.

Допустимість результатів цієї негласної дії залежить від цілісності всього процесуального ланцюга: належного клопотання, обґрунтованої ухвали, правильного проведення дії, належної фіксації результатів, своєчасного відкриття матеріалів захисту, а також реальної можливості їх судової перевірки.

Найбільші практичні ризики пов'язані з надто широкими клопотаннями, нечітким визначенням статусу місця, підміною контролю місця іншими негласними діями та формальним ставленням до права на захист, через що виникають сумніви щодо правомірності такої дії та допустимості її результатів у доказуванні.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кучинська О. П., Фулей Т. І., Барішніков В. В. та ін. Коментар судової практики у кримінальному судочинстві / за заг. ред. В. Г. Гончаренка, О. В. Капліної. Київ, 2020.
2. Леонов Б. Д., Челпан Ю. В., Степанов В. А. Поняття та ознаки аудіо-, відеоконтролю місця. Юридичний науковий електронний журнал. 2021. № 6. С. 258-264.
3. Кікінчук В. В. Огляд судової практики з питань проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Вісник Кримінологічної асоціації України. 2024. Т. 32. № 2. С. 710-724. <https://doi.org/10.32631/vca.2024.2.60>
4. Погорецький М. А., Іскендеров Е. Ф. Роль прокурора при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. Вісник кримінального судочинства. 2022. № 3-4. С. 47-58.
5. Гловюк І., Завтур В., Зінковський І., Павлик Л. Обґрунтування правомірності обмеження прав людини в Україні під час досудового розслідування. Social and Legal Studios. 2024. Т. 7. № 2. С. 130-139.
6. Скрипник А., Тітко І. Пропорційність втручання та баланс публічного і приватного інтересів при таємному збиранні доказів у кримінальному провадженні. Теорія і практика правознавства. 2024. № 2 (26). С. 161-181. <https://doi.org/10.21564/2225-6555.2024.26.313485>
7. Бабіков О. Допустимість доказів, отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, поза межами досудового розслідування у кримінальному провадженні. Підприємництво, господарство і право. 2022. № 12. С. 47-51.
8. Коваленко В. В. Кримінально-процесуальні засоби дослідження доказів у провадженнях слідчого судді. Visegrad Journal on Human Rights. 2024. № 3. С. 108-114. DOI 10.32782/2786-9156.109.1.174-182
9. Верховний Суд. Огляд судової практики Верховного Суду про відкриття матеріалів іншій стороні. 2025.
10. Сергеева Д. Б., Корильчук С. Т. Проблеми реалізації засади верховенства права під час проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій. Вісник кримінального судочинства. 2025. № 3-4. С. 148-167. <https://doi.org/10.59835/2413-5372.2025.3-4/148-167>

Дата першого надходження рукопису до видання: 26.02.2026

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 16.03.2026

Дата публікації: 17.04.2026